

له گهڻ باراندا بباره

نهمين فقهيري

له فارسييه وه: خالد فاتيحي

(پانيه)

هميشه له وجوره كه شوه وايانه دا، گوره ترين خه مي دنياي ده هاته دل وه. دلوه بارانه كاني له سر پوخساريدا هه ست پيده كرد. پي خوش بوو، به لام ماندوو بوو. بي ري كرده وه نه مرقو پينجه مين پوزه باران ده باري. چنده له سه روبه ندي ئيواراندا هه وره بارانيه كان رها گرانن. مرقو له خواره وه، واهه ست ده كات ده لئي پوو پوشي كه و به سر دلدا كي شراوه، ده نكي ژنه كه ي وه ناگاي هيتايه وه.

- يو له بهر باران پاره ستاوي؟

به بيده نكي سه يريكي ژنه كه ي كرد، ژنه دو بباره گوتي: به رد له سه رمان ده قه لشي، بي چهندو چون نه م شه و تا به ياني به فر تي ده كات.

ناگر له ناو سوپا كه دا ني له ي ده هات. نه و گه رمايه ي له سر پوخساريدا هه ست پي ده كرد.

دايكي له گوشه يه كه كه وتبوو. چاره كاني ده ترووسكانه وه و ناويان لي ده پزا. له بهر پووناكي چرا نه وتييه كه، كالانه ي چاره ناسور و ناو تي زاوه كاني به جواني ده بينران. نه يتواني زياتر سه يري بكات، بي ري كرده وه «خوا نه بيرده وه تارزگارم بي! كوير و كوتر له گوشه يه كه خزيوه! خوزگه لاني كه م هينده ي نه ده گوت، ماشه لالا هه زارچار ماشه لالا ده يه وي سر له هه موو شتيك ده ريكا. هه ده لئي له وه ته ي چاره كاني نه ماون، زماني كراوه ته وه!» هه ر له و بيرانه دا بوو كه ده نكي ناله نالي پيريژن به رزيووه وه: «هه ر وهك خوي يه كه ته كان ده باري؟»

ژنه به هاواره وه گوتی : «هه رکاتیک یه کیکمان دهچینه دهره دیننه وه ژور، هه میسه ده پرسئ! پۆله هه وره؟ باران ده بارئ؟ ئاخو خۆری گورپه گورپه له چ جهه نده میکه؟! لیکدا لیکدا ده پرسئ هه وره! بارانه؟ زۆری ماوه پۆژ ئاوابئ؟ هیشتا چراتان هه لئه کردوه؟ که سیک نییه بلئ ئاخو کوپروکوتر چیت له و شتانه داوه؟!»

کابرا کپوکپ دانیشتبوو. پیریژن به نالینه وه گوتی: «باشه له ئیوه نه پرسم له کئ بپرسم؟ خودایه گیانم بستینه؟»

پیاوه به نیگه رانییه وه گوتی: «چیت ده ویست بۆی نه کردوی؟ به یانی تا شه و دهسته ونه زهر له به رده مت پانه وه ستاوه؟»

پیریژن به بۆله بۆله وه ته قییه وه: «وه دهرم نین... ناکا بته وی به ئاخیری عومری خه لکی هه لگێر و وه رگێرم که ن؟ به خوای هیچ ئومیدیکم پیت نییه!»

کابرا هه ستا و به توورپه ییه وه گوتی: «ناهیئلن که... ناهیئلن بنیاده م یه ک ده قیقه له ماله کاول بووه که ی دانیشئ، بچمه مالی کوخا، به لکوو له وی چهند خوله کیک ئاسووده بم، ئه سته غفیرو لالا!»

کاتیک هاته دهر له گه ل ئه وه ی هه و ساردبوو، واش هه ستی به ئارامی ده کرد. باران به خوڤ ده بارئ. بایه کی سارد له پوخساره گهرم و ئاگرینه که ی ده دا. زۆریه ی شه وان به هه مان بیانوو سه عاتیک له دهره وه ده مایه وه. دلئ ئه ندیشه یه کی تر گهرمی ده کرده وه. ئه م شه ویش وه کوو زۆریه ی شه وان به لئینی لئوه رگرتبوو. قاچی تا گوینگی له قور و چلپاو پۆده چوو. گه یشته نزیک مالی (سپیده). چوو ژور، چرای هه موو دراوسیکان دایسان. به منگه

منگه وه، وه ک ئه وه ی له نیو خه لئفه میشدایی، دهنگی هه لئنا: «مه شه دی که ریم... مه شه دی که ریم.»

دهرگای مالی مه شه دی که ریم کرایه وه، سه ر و که لله ی سپیده دهر که وت. کابرا هه ستی کرد دلئ دئته دهر. هه ر که سپه ره که ی ده دیت وای لئده هات. ته نیا کاتیک هه ستی به ئارامی ده کرد که سپیده ی نه ده بینی، ده نا تا ده دیت ده ست و پئی خۆی ون ده کرد. سپیده گوتی:

- فه رمو! باش نییه له به ر باران پاره ستاوی.
- گرینگ نییه ئیجازه بده ن ده پۆم.
- سه ر و که لله ی مه شه دی که ریمیش په یدا بوو.
- ئه ویش فه رموی کرد و پاشان گوتی:
- چ کاریکت هه بوو هه ژیر؟
- هیچ.. بۆ گویدرێژه که تان هاتوم، ده مه وی به یانی گل بۆ سه ریانی خانووه که م بیتم.
- گویدرێژ چیه، گیانم له خزمه تندایه...
- به لام شتیک له گورپه، دارمان نه ماوه. به یانی هه رچۆنیک بئ ده بی بچمه کیوی، سپیده ش ده زانی.

- گرینگ نییه!
- ئیستا فه رموو پارووه نانئیکی بخۆ.
- به زیاده بی، خوا نه بییرئ. مالتاوا.

له گه ل داخستنی دهرگا که پووناکاییه که ش نه ما، دلۆپه بارانه کان که له ژیر پووناکاییه که دا ده بینران، بزربوون. ماوه یه ک پاره ستا. به سه رنجه وه سه یریکی ده وره ی خۆی کرد. دهرگای ماله کانی به دیکه ته وه سه رنج دا. که دلنیا بوو که س دیار نییه، دهرگای ته ویله ی کرده وه و به په له له دوا ی خۆی پئوه ی دا. ولاغه کان که وتنه جووله جوول. دهنگی هه ناسه ی مانگایه کان ده هات. ئه و دهنگ و بۆنه لای ئاشنابوو، هه رکاتیک ده هاته ژورئ ئه و بۆنه ی

جیاده کرده وه .

شوئنه که گوره بوو، نیوه یان کردبووه ته ویله و به شیکیشیان کردبووه کادین. نه وکاتانه هیچ بیرری نه ده کرده وه که له ویدا چ ده کات؟ نایا که سیک نه بیینیوه؟ ته وای خانه کانی میشکی وه ستا بوون. تنیا بیرری لای سپیده و عتری بسکه دریزه کانی و له شولاره گوشتن و چاوه بیگرد و میهره بانه که ی بوو.

پووناکییه کی له سهر پالتوکه ی بینی، دلای که وته لیدان. ههستی کرد له جیگایه کی به رزه وه که وتووه ته خواره وه. شتیکی گرم له گه رووی چووه خوار. پووناکییه که زیکتر بووه نیستا له ته وای که لینه کانی ده رگا که وه ده رده که وتن. ده رگا کرایه وه، سپیده له ناو ده رگا که پاوه ستابوو. هه ژیر خوی په نادا. سپیده ده رگا که ی له دوا ی خوی وه داخست و هاته پیشه وه و له بهر ده می هه ژیر پاوه ستا. حاله تیکی خه ماوی هه بوو، ده تگوت توژقالتیک شوق له له شیدا نییه. که چاوی به هه ژیر که وت وهک نه وه و ابوو خوین به گورتر به ده ماره کانیدا هاتوچۆ بکات. که رمایی له سهر پوخساریدا ههست پئ کرد. هه ژیر دهسته خوخوله کانی گرتن و گوتی:

- له پیناوی توذا خوم له ناگر داویم. ده مه وئ دنیا ناگر بگری، ده مه وئ باران ته وای مالله کان ببا! ته نیا تو بمینی تا له په نات دانیشم و له گه لت بدویم... بلیم... بلیم چاوه مهسته کانت سووتاندوویمان!

سپیده نووزایه وه: «توخا هیئده به رز قسه مه که دراوسیکان به خه بهرن. چراکانیان دایسین.»

هه ژیر چاوی له چاوه کانیه وه بری و گوتی:

«دلای منت ده وئ؟»

- پیتوایه نامه وئ؟

پاشان که وتنه تاریکی....

هه ژیر به گوئی سپیده یدا ده چپاند. شه و به

نارامی و بارانه وه تیده په بری.

ژنه که ی په حیم نیستیکانه کانی شوژدبوون که هه ژیری دیت، به لام هه ژیر ناگای لئ نه بوو. ژنه له پشت سه ریوه گه یشته پلیکانه کان که میک وه شک که وتبوو، چونکه زور شه وی دیکه ش هه ژیری دیتبوو، نه م شه و توویژی هه ژیر و مه شه دی که ریمی گوئی لئ بوو، به لام کاتیک هه ژیر مالئاوایی کرد و نه پژیشت، به لایه وه سه یروو. پاشانیش که دیتی هه ژیر ده چیته کادینه که، بیریکی تیکه لوپیکه لی له لا که لاله بوو، بویه نه یوانی ددان به خویدا بگری و مه سه له که ی به په حیم گوت. هه موو کۆبوونه وه له تاریکی هه یوانه که چاویان له ده رگای کادینه که بریبوو. شه ویکی نه نگوسته چاوی بالی کیشابوو، ده تگوت برووسکه یه که له ده رگای هه موو مالله دراوسیکانی داوه، هه موو ناگادار بوویوون. زوری پینه چوو سپیده به فانتوسیکه وه له ده رگای مالله که ی هاته ده ره وه. هه ناسه کان له سینهدا کپ کرابوون و هه موو به تامه زرویییه وه چاوه پروانی نه نامه که بوون. نیستا به په له هه موو بابه ته که یان به یه که وه گریخ ددها، وهک نه وه ی په رده یه کی تاریک له بهر چاویان لاچوویی، که وایه نه و شه وانیه هه ژیر ده هاته ئیره له بهر سپیده بووه! چ چیرۆکیکه؟!

کاتیک سپیده چووه کادینه که له پلیکانه کان هاتنه خوار. به بی خشپه خویان گه یانده پشت کادینه که و ده رگیان له پشته وه پرا توند داخست. ناسر، کورپه بچکوله که ی په حیم به بی نه وه ی بزانی دنیا چ باسه، دهستی کرد به ته نه که کوتان و ژنه که ی په حیمیش دهستی کرد به هه له له لیدان و هاتوهاوار. مه شه دی که ریم ده ره په ریبه ده ری تا بزانی چ باسه، کاتیک له

مهسه له که گه یشته پاراپیه وه تازیاتر ئابرووی نه بن.

سپیده و هه ژیر له قوژینی کادین تیگته پییوون، سپیده ئارام ئارام ده گریا.

چونه سه ربان و ژنه که ی په حیمیان هینایه خوار. دهنگی هاتوهاواری به ته وای ئاوی گه یشته بوو. پیش هه مووان دراوسئ نزیکه کان زانیبوویان. ده رگای کادینه که یان کرده وه. مه شه دی که ریم بوونی خوئی به نهنگی ده زانی. چوو بووه ژوره وه و له په نا ناگردانه که هه لده له رزی. نه یده زانی ده بیئ چی بکات. نه شک به چاوه ماندوه کانیدا ده هاته خوار.

سپیده هه ده گریا، گریانیک که له دووره وه دهنگی ده بیسترا. هه ژیریان دارکاری کرد. ماله که پرپوو، به لام که س دهنگی نه ده کرد. هه ژیر ده پاراپیه وه و ورده ورده شوئی بۆلای ده رگای کولانه که ده کیشا، چونکه هه مووان خزم و خویش بوون، ئابروو چوونی له وه زیاتریش باش نه بوو. هه ژیر ئاموزای مه شه دی که ریم بوو، نهنگیه که ش هه ره له وه دابوو. هه ژیر له نا کاو هه لات. به نه نقه ست پښگانان بۆ والا کرد. دووسئ که س هه ولیان دا بیگرن، به لام بیئ سوود بوو. وه که نه ستیره یه که له تاریکیدا ده کشئ، هه ژیر بزربوو. گریه وزاری سپیده نه ده برپایه وه.

باران ده باری و شه ویکی نه نگوسته چاو بوو. پووناکی دوو سئ چرا فتیله پووناکاییه کی کزیان ده دا به هه یوانه که. ژنه که ی په حیم ده یویست بچیته لای باوکی سپیده، سپیده هه ره له وه ده ترسا. له باوکی زیاتر ده ترسا تا له میرده که ی. میردیکی بیئ ئیراده و بیئ هیژ و دارده ست بوو، پیشی به سپیده نه ده گرت. نه گه ر چاو ترسانیکیشی هه بوو له باوکی

بوو، که ژورتی خه رگی مائی دابین ده کرد. میرده که ی له مائی دنیا، ته نیا یه که نازناوی هه بوو نه ویش مه شه دی بوو، نه زه وی هه بوو، نه کشتوکالیک، نیوه کاری خه لکی بوو.

دهنگی ئوورج دپی به بیدهنگی دا: «ده تانه ویئ چی بکه ن؟ ده تانه ویئ خو تان پرسوابکه ن؟ یان ده تانه ویئ قه لای سه رووش پی بزانه ن؟ کاریکه و کراوه! نه گه ر لئی دا و سپیده ی کوشت دل تان ئاو ده خواته وه، غیره تان هه ره نه ونده یه چاو له سه ریه که دانین و تیپه رن؟ خودا ئیوه ی هینده گه وه دروست کردوه، برپون په گورپیشه ی خو تان وه بینن.»

ئوورج، ورده واله فروش بوو، بیست سال له گه ل ئه و خه لکه چه نه ی لی دابوو. هه موو قسه یان وه رده گرت. قسه کانی په ق بوون، ته نانه ت کاتی واهه بوو که پیی ده گوتن (بیشه ره فا!) هه ره که ئیستا که به هه مووانی گوت بی غیره ت، چونکه خه لکه که ش بیوه ی بوون تیگه یشتن، نه یان توانی نارازی بن. ئیتر که س ئاگای له سپیده نه بوو. تا کاتیک ناله یان له ژوره وه بیست، چونه سه ری، مه شه دی که ریم سپیده ی له ژیر داراندا پاخستبوو، سپیده وه که مار گینگلی ده دا ته نیا ده یگوت (تۆبه! تۆبه! هه له م کرد) خه لکه که نه یانویست خو تیپه لقورتینن، هه قیشیان نه بوو. هه موو چونه وه ماله کانیا ن. دراوسئ دیوار به دیواره کانیش پویشتن. شه و مایه وه و بارانیک ی وردی به خو پ.

هه ژیر ماندوو و په ریشان له تاریکی شه ودا ون بوو. پوخساری وه که ئاگر دایسا. هه سته ده کرد ئاگری تیپه ر بووه. دانه چۆقه ی گرتبوو، خویشی ده یزانی له سه رمان نییه. حاله تی ئه و که سانه ی هه بوو که جه زم بوون. نه یده توانی

وهرسوورپاند، نه شک ته وای پوخساری ته پکردبوو. هه ژیر ناچار سه ری بهردایه وه. ژنه گوتی:

- یانی نه وهی دهیلین راسته؟ ده بیئ باوه پیکه م؟ وهک نه وهی هه مووان تغم لی بکه ن! پیریژن به نووزه نووزه پرسه: «چی پوی داوه؟ له بهرچی پیتم نالین. له بهرچی تفیان لی ده کردی؟!»

ژنه بیدهنگ بوو، پیریژن دووباره دهستی پی کرده وه: «هه ژیر... چی پوی داوه؟ خودایه! بۆ هیچم پی نالین.»

هه ژیر گوتی: «پیریژن سه ره نجام سه رت به فته تاره ت دام! بۆ هینده قسه ده که ی! هه رکه سیک هه رچی ده یلی درۆ ده کا! من هیچم نه کردوه.»

پیریژن گوتی: «هیچت نه کردوه.»

ژنه له پرمه ی گریانی دا.

هه ژیر گوتی: «ده تانه وی له و ماله ی وه ده رم نین؟! ده چمه ده شتی نیوه پۆ دیمه وه. باران ده بارئ به جه هه ننه م!»

کاتیک له مال ده رکه وت له گه ل نه وهی باران ده باری، خه لک دوو دوو پاره ستابوون و قسه یان ده کرد.

یه کیک که تازه ده هات تیکه لیان ده بوو، پاشان هه موو سه ریان پاده وه شانده. هه ندی جار جنیویان ده دا. هه ژیر ترسا، له نیگای خه لکه که ترسا. بی نه وهی که سه بیینی گه رایه وه ماله، به لام نه چوه ژور، له هه یوانه که پاره ستا و سه ریه نیگای نیگای که کپوه که مژیک هه لده ستا. ده یانویست مه سه له که دیزه به ده رخونه بکه ن، به لام له گوندی هه موو خزم و که سی یه ک بوون. ده کرا پارزیک بشاریته وه، یان به که سیک نه لینی؟ وهک ناویک وایه که به سه ر خیز دا بکری، ده چوه خوار و هه تا

دانه یه کی بچووکیش نه ده ما شتیکی به ر نه که وی. هه ژیر ده بوو شوکری خودا بکا که ناسمان بارانییه و خه لکی ناتوانن له پیش قه لا دابنیشن و گفتوگو بکه ن. له گه ل نه وه شدا دوو دوو ده چونه ماله یه کتر، باسه که یان دریز ده کرده وه و شاخ و بالیان لی دهنه و بۆ یه کتریان ده گپرایه وه. هه ژیر نه ده هاته ده ر. خه لک کاریان پی نه بوو، چونکه هه موو خزم و که سی یه ک بوون. هه موو ده ستیان تیدابوو. کاتیک مرۆف تاوانباری زوتر له تاوانی خه لکی ده بووری، به لام نه وه ناسکرا بوو، نه ویش هه ژیر بوو پیاوچاکی ناوایی که خه لک خراپه یان له چاوی خویاندا دیبا له ویان نه دیبوو!

قه لای سه روو به قه لای خوارویان ده گوت:

«چی پوی داوه، ده لینی له قه لای خواروو

زه ماوه نده، بۆ لیقان نه گپراوینه وه؟»

نه وانه ی قه لای خوارئ په نیگان تیکه چوو، هیچ چاره یه کیان نه بوو به ناچاری بزه یه کیان ده هاتی. باوکی سپیده خوی ده رنه ده خست. دایکیشی نه ده هاته ده ر. ته وای کاری ماله، خوشکه بچوکه کانی ده یانکرد. ناویان دینا، قاپ و قاچاگیان ده شوشت. دی به ناسکرا که وتبووه جمو جوول. هه تا پوو به پوو بوونه وهی دوو نیگا خه نده یه کی دروست ده کرد که نه یانده زانی چی ناوبنین. ته نیا سپیده ی به دبه خت بوو که سه بیی لی نه ده کرده وه. هه موو باسی هه ژیریان ده کرد. هه ژیر هه ولی ده دا له دایکی نزیک نه که ویته وه. زیاتر له هه یوانه که داده نیشته و له ناسمانی بارانی پاده ما، که کاترمیک ده باری و پاشان هیوری ده کرده وه. دراوسیگان سه ریان دینا ده ر، به لام هه ژیر نه ده چوه لایان، بروت بللی چی؟ باسی چی بکا. ژنه که ی ته وای کاره کانی ده کرد.

کای بۆ مانگایه کان دینا و ولاغه کانی ده برد
 ئاوی ده دان، هه میسه له گه پانه وه شدا چاوه کانی
 پپر ده بوون له فرمیسک. ژنه کانی ئاوی
 سه رزه نشتیان ده کرد، هه ژیر هه کاتیگ خۆی
 به نه زان و په شیمان ده دیت، خۆی وه ک ئاژهل
 ده هاته به رچاو، به تایبه تی ئه و کاتانه ی ده نگه
 نووزه نووزی سپیده ی ده بیست، که مالیان
 هینده لیک دوور نه بوو. ژنه تا له ده ر ده هاته
 ژووره ده یگوت: « ئیستا ئامۆزا خه ریکه له
 ژیر داراندا ده یکوژئ! »

پاشان هه ژیر ناله نالی سپیده ی ده بیست،
 وه ک ئه وه ی که سیک ده ستی له گه رووی نابئ و
 پیکی بگوشئ. سپیده ته نیا ده یگوت: « هه له م
 کرد! نه مزانی! تۆبه! تۆبه! »

دوای دووسئ کاتژمیر، دووباره ژنه که ی هه ژیر
 هه والی دینا: « مه شه دی که ریم هه روا له
 سپیده ی ده دا! »

هه ژیر وه ک شیتان ده چوو ده ر. له پلیکانه کان
 سه رده که وت و له بهر باران داده نیشته، گوپی
 له ناله نالی سپیده راده گرت. دلی ماندوو
 بوو، توانایی بیستنی ناله نالی سپیده ی نه بوو.
 خۆشی ده ویست، چه ندان جار لیتوه ته نکه کانی
 ماچ کردبوو، چه ندان جار به ژن و بالایی ناسکی
 وه ک گو له که ی له باوه ش گرتبوو. ئه وانه ی
 به تاوان نه ده زانی، ته نانه ت بییری له تاوان
 نه ده کرده وه. گریمان سپیده ی خۆش ده ویست،
 بییری کرده وه چۆن خۆشی ده ویت حه قی هه یه
 و هه تا نه گه ر خه لکیش بزانه، هه یچ نابئ، به لام
 به پیچه وانه ی چاوه پوانی خۆی ئابرووی چوو.
 دوو پۆژ به سه ر ئه و پووداوه دا تپه پهبوو،
 هیشتا سپیده دارکاری ده کرا. ئیدی له شه نه رم
 و ناسکه که ی له ژیر داری باوک و برا و میرد و
 ئامۆزاکانیدا، شین و په ش هه لگه رابوو. خۆراکی

ته نیا بووبوو گریان، هه ژیر گریانه که ی له
 پوحی خۆیدا هه ست پئ ده کرد. ئه ویش له
 ده روونی خۆیدا ده گریا. میسکی تیکچوو بوو،
 به تایبه تی ئه و کاته ی که دایکی مه سه له که ی
 زانیبوو، ئیدی ئارامی لئ هه لگرتبوو. به رده وام
 پرته ی بوو، هه ژیر زیاتر نیگه ران ده بوو.
 نه یده توانی ناوی سپیده ی گوئ لئ بئ ئه ویش
 له گه ل ناشیرینترین وشه دا. ئه و پاستیه ی به
 په ژاره وه وه رده گرت. په نگه هه ر قبوولیشی
 نه بوویئ.

بییری ده کرده وه هه موو خه لک خراپن به تایبه تیش
 دایکی! دایکی کوپر و کوتری له جیاتی ئه وه ی
 دلی بداته وه، بووبوو سه رباری خه مه کانی!

باران دووباره ده ستی پئ کردبووه وه. هه ژیر
 له سه یرکردنی ئاسمانی پپر له هه ور ماندوو
 بووبوو، له ته ویله دا کای له پیش مانگایه ک
 پۆکردبوو. ئیواره زۆر له پۆژانی تر ئاسایی هاته
 ئاوی، ژووره که تاریک بوو. تاریکی بالی به سه ر
 هه موو شتیگدا کیشابوو. له ناو سوپاکه دا دوو
 سئ دار ده سووتان که پشکۆکانیان هینابوو هه پیش
 تا ژووره که گه رم بپته وه، ژووره که گه رم بوو.
 ژنه ماندوو مجرۆ له په نا مه نجه له که دانیشتبوو،
 برنجه که ی تیکوه رده دا. هه ژیر پشتی وه دیواره که
 دابوو و لاقی دریژ کردبوون. پیریژن هه ناسه برکه ی
 بوو. نیگا بئ پووناکییه کانی به ده ور و به ردا گپرا
 و پاشان گوتی:

- چراتان هه لئه کردوو؟ ئه وه شه وه؟
 که س وه لامی نه دایه وه. ژنه بییری کرده وه
 حه تمه ن هه ژیر وه لامی ده داته وه، به لام هه ژیر
 ئارام بوو. له ژووره که دا بیده نگیه کی پپر ئازار
 بالی کیشابوو، هه ژیر حه زی نه ده کرد سه یری
 دایکی بکات. پیریژن دووباره نووزایه وه:
 - ئیتر که س به هه ندم نازانی! حه یف که کوپر

و په ککه و ته م. نه رڼه یادی به خیرا! ده ستم بوو
نه تو چی؟ نابرووی باوکت برد نه گهر پیاوړکی
باش بای نیوه شه و له کادین خه لک نه یان
ده هیڼایه دهر.

هه ژیر هاواری کرد:

- هیشتا هر ده لئ! به سه لیوه بپه! چت له
کیانی من ده وئ؟!

پیریژن گوتی:

- خودایه که هیه! سپیده کیژوله یه کی بچووک
بوو، له بیرته؟ ده ته ویست بللی بۆت بخوازم.

دیاره ده تزانی نه و له بن ده ستدایه گوتت
لیگه پئ با دووژنم هه بن!

هه ژیر نالاندی:

- دایه. کوشتم! دایه هینده خوئ به زامه کاندا
مه که.

پیریژن گوتی:

- نابروو شتی که نییه که پڙا کوی که یته وه،
نه ویش نابروویه که دلپ دلپ کوت
کرد بیته وه، تازه چی وه لامی خودا ده ده یته وه؟
خیزانت ده لئ سپیده هینده یان لیداره
منداله که ی له بهر چووه! بۆ چما... بۆ چما
چ تاوانیکی هه بوو؟ نه و به ناسووده یی له لای
میردی خوئی بوو. تو ده ته وئ چی بکه ی؟
هه ژیر گوتی:

- یانی ده ته وئ بللی من له گوندی جیم
نابیته وه؟ زوبه بیلی؟

هه ستا له ژوره که چووه دهر، هه وره کان ده هاتن
و ده چوون تریفه ی مانگ جار جار هه وشه که ی
پووناک ده کرده وه. سپیده منداله که ی له بهر
چووبوو توانایی نه بوو باوه پیکا چوون نه ولیره
پاوه ستاوه، شنه بایه کی سارد له پوخساری دا،
نیتر نهیده ویست له ناوایی بمینیته وه. دایکیشی
به رده وام پرته ی بوو.

کاتیک باسی نه و ژنه ی ده کرد برینی
ده کولایه وه. له توله ی له نا کاوی باوک و میردی
سپیده ده ترسا، که نیوه شه ویک غافلگیری
بکه ن له ده شتی، کاتی ناوداشتن مه شه دی
که ریم نه و پیاوه نه بوو ژنه که ی ته لاق بدا،
له لایه که سه رچاوه ی ژیانی بوو ژوره ی خه رچی
باوکی سپیده دابینی ده کرد، له لایه کی دیکه ش
نه گهر سپیده ی ته لاق دابا، خه رچی دوویاره
ژن هیڼانه وه ی له کوئ هیڼابا؟ ده نگه ی پیریژن
زنجیره ی بیرکردنه وه ی پچراند:

- هه ژیر! وهره نان بخو.

ژنه له په نا سفره که دانیشتبوو. برنجی سه ر
سینی که هه لمیکه بونخوشی لئ هه لده ستا.
به شی پیریژنیان جیا کرده وه و وه ده ستیان
دا. جیگیان پاخست، ژنه به روانه که ی دانا
و سه یریکی هه ژیری کرد وه که سیک و ابوو
که بیه وئ بگری. هه ژیر به پوخساری وشکه وه
له نه ندایه ژنه ی ده پوانی. ژنه پاکشا. مه که
تورته کانی له یه خه ی کراسه که یه وه هیڼابوونه
دهر و به و حاله وه سه یری میړده که ی ده کرد.
هه ژیر پووی وه رگپرا. نه شک له چاوی ژنه وه
پژان و پوخساره جوانه که یان ته پرکرد. په نگه له
دله وه حقی به هه ژیر دابئ، چونکه پیرپه سمی
تورانی نه ده زانی. تورانه که ی ته نیا گریان
بوو! غریب بوو، ده ست و پیی له هه موو
جیگیاه که برابوو هاوپازیکی نه بوو، که سیک
نه ده هاته لای تا دهرده دلی خوئی لا باس بکا.
هه ژیر هینده دانیشت تا ژنه خه وی لئ که وت.
پیریژن پرخ و هوپی بوو. خوئی کوکرده وه،
پاره کانی له گیرفان هاویشت و ناماده بوو.
ته نیا چاوه په ریشانه کانی سپیده ی ده بینی که
ژوری په روئ بوو. تا به ره به ری به یانی خه وی
لئ نه که وت. ناله نالی سپیده ی ده بیست که

له ژیر دار کاری باوک و میړده که ی بهرده وام دهات. ده پاراپیه وه، دهنووزایه وه، نزیکی بهیانی خهوی لئ کهوت. خهویکی سووک که هینده ده وامی نه بوو.

ناگری سوپاکه ته و او بوو بوو، ههستا چهند کولکه داریکی له سوپاکه هاویشت، دووکه لیکي نهرم له داره کان هه لدهستا، سه رمایه کی سارد له که لینی دهرگا که دهاته ژووړ. کتريه که ی له په نا ناگردان دانا. دهرگای کرده وه، سه رما له رزاندی، سه یریکی ناسمانی کرد، به ح! چ سامالیکه! بی په له هه ورپیک! نه ویش پاش شه ش پوژ باران! زهوی شه خته به ند بوو. بیری کرده وه ده بی دوو سئ فرسه خ به پئ بروات تا به توتمبیل پاده گات. چوه سه ر بانیزه که، دهرگای ژووری سپیده داخرابوو حه زی ده کرد بؤ جارپکی تریش بیبینه ته وه، به لام دهرگا داخرابوو. بیری کرده وه هه موو شتیک له ژووره که ی سپیده دا وه کوو منداله که ی مردوه، دهرگا که وا داخرابوو ده تگوت هه ر هیچ که سیکی تیدانییه. سه یریکی باخه پووتاوه کانی ناوایی کرد، پاشان به بی هیچ مه به ستیک له و دووکه لانه وه پاما که له لووله سوپاکانه وه ده هاتنه دهر. هه وا پاک و بیگرد بوو.

چاوی له ناسمان برپیوو که خور به نازه وه له پشت کیوه که ده هاته دهر. کیوه که ی پوویه پووی، به فر دایپوشیوو. کیوه که یه کپارچه سپی نه بوو، ژوریه ی په شانگ بوو. باران به فره که ی تواند بووه وه، خور به سه ر به فره وه ده خزی و دره وشاوه تری ده کرد، پاشان هه تاو ترپکی داره کانی نه نگاوت کاتیک هه ژیر هاته وه، ژنه که ی و دایکی هه ستابوون و چایه که دم کرابوو دوا ی نان خواردنی ناشتا، یه که مین

قسه ی پیریژن نه وه بوو:
- ده لیکي ناباری... جریوه جریوی چوله کان دی.

هه ژیر گوتی:

- خوره تاویکی نازداره! هه تاویکی نازدار!
هه ر له بهر خویه وه ده یگوته وه: (هه تاویکی نازدار!)

ژنه ههستا چارشپوه که ی له خوی هالاند ژور تیکچوو بوو، حاله تی که سیکی وای هه بوو که گه وره ترین به دبه ختی پووی تی کرد بی بادیه که ی دستدایه بچئ ناو بیئئ. دودانه که وه لانرابوو، چونکه زستان بوو ده یبه ست، پیریژن و هه ژیر به تنیا مانه وه، هه ژیر له سه رخو گوتی:

- چ هه تاویکی نازداره.

پیریژن گوتی:

- چی.. چی.. ده لیکي چی؟

هه ژیر دووباره ی کرده وه:

- چ هه تاویکی نازداره!

پیریژن بیده نگ بوو، هه ژیر به واق و پمانه وه سه یری ده کرد هه سستی به حاله تی گورانی له نا کاوی پیریژن کرد گنج و لوجی پوخساری پیریژن له نا کاو کرانه وه و قاقایه کی دریژی کیشا، شان ه تیک ته پیوه کانی هه لده لرزین، هه ژیر که به سه ر سوورمانه وه سه یری ده کرد گوتی:

- به چی پیده که نی؟

- نه مپو هه تاوه، خه لک هوپه ت بؤ لئ ده دن، نه مپو هه موو له دهره وه ن، مندالان وه کوو شیت به رد بارانت ده که ن.

هه ژیر له و قسانه تیکر ابوو نیگه رانییه که ی له پاده به دهر بوو بیری کرده وه نه وه دایکیه تی، ئیدی وای به حالی خه لکی! ده یزانی که خه لکی نه وه یان له باراندا نییه، به لام دووباره بیری کرده وه نه کا به راستی نه و جاره وه ک جارانی

پیشوو نه بیټ، به سهر پیریژنیدا شیراند:

- باشه که کورټم، دنا توانیبات خوینت ده خواردمه وه.

- تۆ ده توانی؟ له گوئی گادا نووستوی نازانی چ که تنیکت کردوه.

- هرچی کردومه پیوهندی به تۆوه نییه. تۆ هر له سهره تاوه چاوت به من هه لئه ده هات. تۆ هر ئه وه نه بووی که هه موو زهویه کانت دا به ئه رهن. تۆ هر له مندالییه وه له گه ل من باش نه بووی! هیچ کاتیک نه تده ویست له کل بیمه ده ر. به پیچه وانه من به یانی تا نیوه شه و په نجم ده کیشا و تا ئه ژنویان له قورچلپاو دابووم، له گه ل ئه وهی دووسالان له من بچوو کتر بوو، ژنت بۆ هیناو منیش ناچار بووم بچه سه ریازی! کاتیک هاتمه وه زهویه کانت دابوونه ئه رهن، منیش ته نیا چوار یه کم بهرکه وت. گوئت ئاخر ئه و ژن و مندالی به مله وه یه، کاتیک ئه رهنیش مرد زهویه کانمان که به خوین په نیومان هینابوون که وتنه ده ست ژن براکانی، ئیستاش پیم پیده کهنی! پیری ئاخر شه را ده ته ویست کورپه که ت له مهیدانی ئاوی هۆپه ی بۆ لی دهن؟

پیریژن ده له رزی فرمیسک له گوشه ی چاوه نابیناکانی هه لئه پرژان که وهک دوو بۆلوه تریی پلایشاوه ده چوون، ته نیا ده یگوت:

- سه رامه! سه رامه رهق بوومه وه دلم خه به ری داوه ناتبینمه وه!! بمبه وه سه ر جیگا هه میشه ییه که م به ره پوچکه که پزیم. هه وت هه شت پۆزه له سه ری که باران ده باری.

هه ژیر بن پیلی پیریژنی گرت، ته وای ئیسقانه کانی له شی وه قرچه قرچ که وتن. به لاره لار ده پویشت خۆره تاو که وتبوو، پیریژن هه ستی کرد له هه موو جارن زیاتر چۆته پیش

(ده مبه یه کوئی؟)

- هیچ.. ئیره شوینه که ی که رمتره و باپه نه.

پیریژنی دانیشاند و گه پایه وه ژوو. هه موو شته کانی ئاماده کردبوو پیریژن پییوابوو که هه ژیر له په نای دانیشتوو وهک هه میشه به ده نگه به رز قسه ی ده کرد و قسه کانیشی له هه وادا بزده بوون.

هه ژیر کۆلانه که ی تا قی کرده وه هیشتا که س نه هاتبووه ده ر، بیست مه تریک پویشت، خوی هه لدایه ئه و دیو په رژی نی باخه که، گوله کان له بن ده ستیدا پان بوونه وه. له ناو باخه که و له ناو سپیداره کانداز بزبوو. به غار ده پویشت وهک ئه وه ی سه گه ل راویان نابی، به سه ر جوگایه کدا ده پویشت که خواره وه ی قوول بوو.

گه یشته داوینی کتوه که و له سه ر گابه ردیک دانیشت و سهیری ئاوی کرد، که به سه ری دا ده یروانی بیری کرده وه (ئه گه ر... یهک ته کان بدا! یهک ته کان) بزیه کی تیکه ل به خه م به روخسایه وه نیشت.

پیریژن که وتبووه خواره وه.

سه ریانه کان قه ره بالخ بوون قیژه قیژی ژنان له دووره وه ده هات وه کوو بزنی به کتوه که دا سه رکه وت گه پایه وه سهیری کی گوندی کرد سه ریانه کان چۆل بوو بوون، ته نیا هه ودا ی دوو که ل دیار بوو که له لوله ی سوپاکان ده هاته ده ر. لووتکه ی کتوه که مژیکی چر دایپویشیوو. پویشت و له ناو مژه که دا بزبوو.

سه رچاوه:

کتیبی (ده کده پر ملال)، امین فقیری، تهران، ۱۳۸۳.